

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

XII: Aitas (argumentum)

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-724](#)

BIDYLLION XI.

In calathis grauiter redolentia: deniq; molles
Ciseolos manib; componere. sola tamen me
Dura parens offendit, ut autem conqueror illi
Vulnera quæ patior, semper tacet, et nibil unquam
Dulce tibi de me loquitur, sed ut illa uicissim
Indoleat, dum me sine succo & sanguine toto
Corpo defactum uidet, hic mendacia texens
Atq; egrum doleo caput, & pede labor utroq;
Hisq; ea torquetur, namq; & male torqueor ipse.

O Cyclops Cyclops quæ te dementia cepit?
Quām fuerat melius calatho& contexere, & altos
Lanigeris ouibus in pabula sternere ramos.
Hanc mulge interea, quid enim fugientia captas
Gaudia, forte aliam quæ sit formosior illa
Inuenies Galateam, amarunt me quoq; multæ,
Et tecum longa cupierunt nocte puellæ
Ludere, dulce omnes, & suavi uocè canentes,
Ridentesq; effuse omnes: postquam obsequor illis
Non adeò pañim contemnor, & ipse aliquis sum.
Sic bonus ille canens rexit Polyphemus amorem,
Ipse suum curans meliore nomine uulnus,
Qñm si diuitias atq; aurea dona dedisset.

ARGUMENTVM DVQ; a
decimi Eidyllij.

Inscribitur Eidyllion hoc Aitas, & constat Ioni

THEOCRITI

eo dialecto. Ex Poëta uero persona sermo est ad amicum, unde & Ait et titulum præfert, quandoque dem eos etiam qui amantur nonnulli Aitas uocat, uelut Thessali. Sed & Alcman poëta lyricus puel las amabiles appellat Aitas, alijs uero sodales. Qui dam autem bonos viros ita nuncupari affirmant. quasi μη i τας, πεο quod est, μη i τα μοις. i. nō im probos. Quod si ad eum qui amatur referre uoles, deduci poterit ἀπὸ τοιούτου εἰσιν δὲ τοιούτου τοῦ ἀπὸ πῶντος, id est, ab inflando & inspirando amorem ei qui amat. Exponit autem quomodo abstineret nullo pacto amans posse, quin amati uigilias subinde respiciat. Optat igitur utriusque anime commissuram fieri, amorisque securitatem in omne aium perdurantem, ut post fatum etiam, qui nos secuturi sunt posteri, tantum in utroque consensum prædicent, ex aureo natos seculo dictantes. Cols laudat autem eos, qui ad hanc amoris uicissitudinem sese mutato identidem accendunt: in primis uero Megarenses extollit, ob tam eximios Diocli homines exhibitos. Quum enim is pro amico periclitante se uelut scutum obiecisset, mortisque etiam expondere se non dubitasset, publico eum funere Megarenses dignati sunt, & ut heroas coluerunt: adeò ut ipsius nomine certamen quoque instituerent, quo osculis inter se formosi certabant. Itaque qui suauissimum præ alijs osculum exhibuisset, cum à iudice coronatum tradunt.

THEO